

Plin. H. N.
l. 32. c. 11.

apud Aelianum habetur. Pyramus, Sarus, Orontes plurimos prouocant, quia limosi; nec pauciores in Ptolomaeorum fluvio, Apamienfi stagno. In Bubasto Aegyptia cicures aluntur plurimi. Strabo, et Athenaeus, dum Siluros in Nilo esse scribunt, Glanides intelligunt, non Sturiones. Nam qui e mari fluvios subeunt, praeter Delphinum, Mugilem et Alofam, nullus alius Nilum intrat propter Crocodilos. Plinius dum maris peculiarem facit Glanidem, fallitur. Expresse Schonfeldius. Fluviale hoc animal est, nec unquam aquam salinam ingreditur: ubi circa Hamburgum capitur, statim Albis ex aquis pluviis aut nivilibus exaestuans metus est, quas ut passim ex locis montosis, stagnis seu lacubus collectas, fugiens, Silurus cedit, et partes Albis spatiosiores sequitur. Reperitur et in Istro, Tibisco, Vistula. In Helvetiae stagnis paucissimae capiuntur, in Bernensibus, Neocomensi et Moretano aliquando. *Vescitur* carnibus; nec minoribus duntaxat pisciculis ventrem implet, sed et in majores, imo homines et equos grassatur. Captum in Pannonia fama receptum, in cuius visceribus humana manus ornata annulis reperta sit. Puerum in Danubio ad Posoniam natantem ab hoc pisce devoratum, et in capti visceribus fragmenta ejusdem reperta, a fide dignis Pannonibus

proditum est. In ejus, quem sub culina viri cujusdam Nobilis latuisse supra diximus ventre, caput humanum cum dextera manu et tribus annulis aureis inventum est. Aristoteles dentibus duntaxat valere, et ἀγκυροφόρον esse scripsit. Cauda concussa, pisces praesertim minores ori admovet. Caniculae ex ortu sideratur, et alias fulgure sopitur. De *Coitu* et partu apud Aristotelem legimus. Cohærentes foetus edere, sicut et ranas. Majores profundis aquis parere, quippe nonnullos etiam ubi senum pedum altitudo sit: minores, locis brevioribus ferè ad radices salicis, aut alterius arboris cujuscumque, juxtaque arundines, atque etiam muscum. Tardissimum eis ex ovis incrementum: atque idcirco affidet mas, quadragenos, quinquagenosque dies, ne devoretur foetus ab occurrentibus piscibus. Eodem quoque die, aut etiam post, capiunt ova incrementum, quae contigerit semen. Glanii adervi magnitudinem. Quantum ad *Usus* in cibis, Salvianus duram carnem habere scribit. In Germania et Polonia pinguis est, et boni saporis: laudaturque in cibo tum recens, tum sale conditus. Circa festum Johannis optimus est, trium librarum inprimis. Obsonatores venam candidam, quam per spinam dorsi tenuissimo tectam involucro, transire, Benedictus Martinus scribit. tanquam venenatam eximunt.

Arist. H. A.
l. 9. c. 37.

Arist. H. A.
l. 8. c. 20.

Arist. H. A.
l. 6. c. 14.

CAPVT V.

De Barbota Gallorum.

TAB.
XXVII. 9.
Bellon. de
Aquatil. l. 1.

A Glani, licet maximo pisce, non male de hoc parvo dicetur, ob corporis barbaeque similitudinem. Galli vulgo Barbotam vocant, non a barbis (inquit Bellonius) aut arunco, sed ex hoc, quod Galli barborare, coenum et lutum rostro, anserum modo commovere dicunt. Ipse Clariam fluviatilem vocat, sed cum Lota Lugdunensium de quo suo loco, implicat. Anguillae, aut Congri modo glabram *cutem* habet, atque idem caput. Cirro recto brevique et simplici in maxilla inferiori barbatur. Continuum in tergo pinnam gerit mollem, ad caudam (quae illi rotunda est) desinentem. In nonnullis duas pinnae, ut in Icone, quam a Bellonio mis-

sam ex Rondeletio exhibemus, intergo videas: quarum exigua est, quae capiti magis est vicina, sed et inter anum et caudam rursus aliam pinnam gerit: unam praeterea utrimque in lateribus circa Branchias, quas utrimque quaternas habet: duas vero sub ventre capiti multum propinquas. Caeterum duos in inferiori maxilla habet denticulorum ordines admodum parvos: atque in superiori maxilla totidem, ut nihil quam asperitas in eis sentiatur: nam alios etiam in fornice palati gerit. Tergus et latera fulvum vel sublividum colorem habent: *venter* autem albicat. Semipedalem non excedit longitudinem. *Hepar* lobum oblongum ad